
Borsodi L. László

A TAGADÁS TORNYA

A TAGADÁS TORNYA

Kikényszerített igenjeimből éltél, és nem érdekelt, hogy épül bennem a tagadás tornya. Ebből a toronyból akartalak látni, megérinteni a bőröd, érezni, ahogy összerezzensz. Így akartalak megcsodálni, milyen, ha szépséged szememre hull, hozzám hanyatlik.

Te gyászodat tartottad elém, sírtál, ha néma voltam. Sajnálattól emeltem neked oltárt, a sajnálkozás bűnébe estem, és most nem jössz, hogy feloldozz. Látszatboldogságod ára büntudatom: kiáltozik bennem mindenféle démon, mindenféle isten, de halk igenjeim hordalékán már nem tudlak elképzelni. Hiába keresnél, ha egyszer visszatérsz.

MÁSIK ÚT

Gyűlöletem mára rettegés, így mentlek fel, így büntetem magam. Magammá rothadok, ez a függetlenség ára. A rám csorgó esővíz hús. Tudom, ezt is neked köszönhetném, de nem keresek többé okot és okozatot. Menekülök, gondolod, de létezni csak így lehet. Különben is járatlanságom folytán zűrzavaros minden megérkezés, amíg te magadat mutogatod.

Kimagyarázhatnád, mi vezetett ide, de visszajára fordulnak bennem szándékaid, s így növelnéd félelmemet, hogy ismét hozzád térek. Közönyöd az egyetlen mentségem, üdvösségem, hogy vergődni hagysz, és nem hallgatsz ki a szándékaim.

A HIÁNY VISSZHANGJAI

Ebben a botladozásban jól érzem magam, mert nem kell, nincs akinek megmagyaráznom visszatérő-elfolyó álmaimat. Nem kell számot adnom tanult szavaimról, és azokról sem, amelyeket te tanultál el tőlem. Hozzád szólok, neked beszélek, de sehol nem vagy, és kétséges, elegendő feltéte-

le-e az én létezésemnek, ha téged megszólíthatlak, ha a te hiányod megszólíthatósága kezeskedik az én megszólalásomért.

Hagysz élni: vallhatlak, tagadhatlak, és te mindkettőt elviseled, bár visszafojtod a sírásodat, nem hallatszík a sírásom. Magadra emlékeztetlek, magamra emlékeztetsz. Egymás hiányában visszhangozunk.

ÁTLENDÜLÉS

Soha nem emelted fel a hangodat, tekintetteddel aláztál meg. Így növeltetted bennem a szégyenérzetet, ástad belém fölöslegességem tudatát. Ebből vagyok én.

Visszatérő kérdéseim súlytalansága téged nem nyugtalanít, engem hitetlenné tesz. Előbb a lábam, az ágyékom, majd a karom és a vállam hagy cserben, végül arcom torzul el.

Te ezt a botrányt nem tudod elviselni, máshoz szegődsz, hangfoszlányok furcsa játékká válsz, átlendülsz a láthatatlanba. Nem várhatod meg, míg kifordul két szemem, hogy gravitációm elkezdődjék.

A SEMMI ROVÁTKÁI

Bevégeztetett. További kérdéseim nincsenek, minden magyarázat fölöslegessé vált. Innen kellene elmozdulni, kinyilatkoztatni illene, megköszönni ezt-azt. Mondjuk, az irgalmat, hogy megtapasztalhatóvá vált a hosszsan kitartó, egyenletes csend. A semmi rovátkái. Egy kifli a boltban, egy kávé cukor nélkül a sarki presszóban. Tejjel természetesen. Ezt meg lehetne köszönni, vagy éppen innen visszafordulni, és hinni abban, hogy hátravan még valami. Kitartani ebben. Ez mégiscsak szép volna, de hiába emelem fel a homokból a kagylót, üres. Nem lehet az eget kulcsra zárni.

HÁZTETŐK

Hiába vártál szakadó esőre, viharra, villámlásra: nincs benned irgalom, jóság. Ebben a fásult örökkévalóságban feladnád az unalmat, minden bizonytalansággal odébb húzódnál, hogy célt találjon benned a vezeklés.

Jótékony gesztusaidat azonban gyanakodva figyeli, ki téged ismer, hiszen tudod te is: visszatartanak emlékeid tujái, bokrai, a múlt vélt szabályossága, és rád csukódik a hajnali háztetők közönye.

ÁTIRATOK

Elért a halál engemet. Ki szól, hogy ne? Ki mondja meg, hogy nem szabad? Lábam erőtlen, törött csuklóm gipszre, orvosra vár. Szívem, májam, epém, vesém! Mi lesz velük, ha nem leszek? Leválik róluk a birtokos személyjel, idegenek lesznek, rothadásszagúak.

Személyt és számot cserél a nyelv: eltemeti az énemet. Itt nyugszik ő, mondja harmadik személyben, sosem volt azonos önmagával, és azt hitte parton állva, hogy majd egyszer istenül. Bebalzsamozza a hullát, így lesz örök, és többé a nevét nem ejti ki. Csak emlékét őrzi átiratokban, és elhitteti minden bolonddal, hogy él.